

Tatiana Melasová

TOVAR

MARENČIN PT

Ďakujem rodičom a celej mojej rodine za to, akí sú, a ako sa ku všetkému postavili, za ich neustálu lásku a podporu.

Martinovi za to, že ma ľúbi, nevzdal to a donútil ma niečo so sebou urobiť.

Vladovi Schwandtnerovi za iniciáciu tejto knihy a za ochotu pomáhať pri riešení mojich problémov.

Eudke Schwandtnerovej za jej starostlivosť.

Barbi za morálnu podporu a ochotu smiať sa na ničom.

Monike a Dominike za to, že to so mnou vydržali.

Ičovi za jeho vedomosti, ktorými ma ničil, a za pomoc pri vymýšľaní názvu knihy.

Romanovi Klčovi a Nike za realizáciu obálky.

Lucii Jurkovičovej za návrh obálky.

Ďalej Kataríne Fabini za pomoc pri realizácii knihy.

Ladislavovi Snopkovi za propagáciu knihy a v neposlednom rade vydavateľovi za pomoc pri príprave a jej vydaní.

Melisa

Tatiana Melasová

TOVAR

MARENČIN PT

*V tejto knihe píšem o sebe a o svojom doterajšom živote.
Takých príbehov už život napísal tisíce a všetky sú si veľmi podobné.
Upozorňujem preto, aby si osoby alebo situácie vyskytujúce sa
v mojom príbehu nikto nespájal so sebou či s niekým iným - takáto
podobnosť je čisto náhodná.*

Tatiana Melasová

© Tatiana Melasová, 2010

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2010

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk

Cover © Roman Klčo podľa námetu Lucie Jurkovičovej, 2010

Design © Katarína Marenčinová, 2010

Prologue, epilogue © Vlado Schwandtner, 2010

Jazyková úprava Robert Frtús

214. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-059-4

SPRCHOVANIE JEDNEJ ZAŠPINENEJ DUŠE

Všetci sme sa narodili s dušičkou čistou ako čerstvo napadaný sneh. Aspoň ja tomu verím. Pri poznávaní tohto sveta, jeho skúmaní a hľadani nových riešení si svoju dušu postupne špiníme. Najprv sú to iba maličkosti, nevinné detské klamstvá, sebestvo, ukradnutá hračka či zlomyseľné ublíženie slabšiemu kamarátovi.

Začiatkom júna v roku 2009 ku mne priviedli jednu takú poriadne zašpinenú dušu v zničenom dievčenskom tele. Bola naozaj na konci so silami a už nedokázala vydržať ani sama so sebou. Dosť dlho sme sa spolu rozprávali a vzhľadom na jej stav som jej poriadne liezol na nervy.

Brala drogy od výmyslu sveta bezmála dvanásť rokov a jej vtedajší stav nazývajú znalci z tejto oblasti – feťáci, krízou. Kto neskúsil, čo je kríza po heroíne, ťažko to pochopí. Navyše si pichala čierny heroín, ktorý je oveľa silnejší a nebezpečnejší ako ten bežný. Prišla rovno z ulice, kde robila prostitútku, a tak aj vyzerala. Najhoršie sa zdali mokvajúce flaky na jej tvári a zničené žily na predlaktiach a chrbtoch rúk.

Tvrдила, že s chce s takým životom skoncovať, no počas tých rokov, čo sa zaoberám vyťahovaním ľudí z ich vlastných výkavlov, som vedel, že o dve hodiny to už asi nebude pravda. Drogy sú veľmi silný súper a nezávisle od zdravého rozumu s človekom robia, čo chcú ony.

Dvanásť rokov v jej prípade je skoro pol jej života, a tak som musel rátať so všetkými komplikáciami. Pokiaľ jej ešte účinkovala posledná dávka, snažil som sa jej vysvetliť, že u nás sa nedá podpísať reverz, a ak sa dohodneme, že do toho spolu ideme, tak pre ňu už nebude návratu. Súhlasila so všetkým, len nech jej pomôžem zbaviť sa tých svinstiev, lebo už naozaj nevládze takto žiť.

Bola to ťažká kríza a skúšala nás trápiť všetkými svojimi tajnými zbraňami. Keď som Melise, ako som si to dievča nazval, povedal, že u nás nedostane žiadne náhradné drogy, či lieky, ako to nazývajú odborníci, bol to pre ňu posledný úder.

Ku koncu nášho úvodného rozhovoru sa jej už kríza rozprasila v celom tele a začala si vynucovať ďalšiu dávku heroínu, čo je v takýchto prípadoch bežné. Zobral som ju do kúpeľne a urobil som jej kúpeľ v horúcej vode, v ktorej boli éterické oleje a rôzne soli. V tej horúcej vode sa jej pokožka začala prekrvovať, aby jej ochladila telo, no márne. V ľudskom tele je málo krvi na to, aby sa dokázala brániť takému množstvu horúcej vody, a telo to vyrieši tak, že začne odkrvať mozog. Aby človek neskolaboval, musia mu fungovať základné telesné funkcie, no od krvného obehu je odpojené všetko, čo momentálne nie je až také dôležité. Odpojená je aj signalizačná sústava, ktorá bolesťou upozorňuje na rôzne poranené miesta v tele.

Melise sa okamžite uľavilo a kríza ustúpila. Prefetovaný mozociek sa nemal ako dozvedieť, že ju niečo bolí, lebo mal kontrolky odpojené. Na také procedúry je potrebná aj dosť veľká skúsenosť, lebo sa môže stať hocičo, a ja musím vedieť okamžite reagovať. Zatiaľ mi to vždy vyšlo. Zároveň veľmi dobre viem, čo si kedy môžem ešte dovoliť.

Nebudem tu ďalej opisovať peripetie počas krízy. Začali sme 8. júna 2009 a 19. júna 2009 si do denníka konečne napísala, že ten deň považuje za zlomový – konečne jej je lepšie. Prvé tri dni som s ňou trávil celé dni a noci, každé dve hodiny som ju kúpil v tej horúcej vode, natieral rôznymi masťami a emulziami. Po-

stupne sa interval kúpeľov predĺžil na štyri hodiny, neskoršie som už sedel iba na kraji vane a ona dokázala všetky úkony zvládnuť sama, a ja som bol iba supervízor. Po 19. júni som už všetko nechal na ňu, len som bol blízko kúpeľne, či nezačujem podozrivý buchot alebo zlovestné ticho. Sem-tam som zaklopal na dvere, či žije.

Tieto krízy však neboli ničím oproti tomu, čo nastalo potom. Feťáci hovoria takým stavom, že sú to psychické krízy či depky. U tých, čo brali pervitín, nastávajú aj schyzofrenické a paranooidné stavy. Ona však našťastie také drogy veľmi nebrala, a tak sa takýmto stavom z veľkej časti vyhla.

Raz prišla za mnou, sadla si na gauč oproti mne a zrazu sa len opýtala, či si myslím, že taký dobabraný život, aký má ona, sa ešte dá napraviť. Túto otázku dostávam často. Viem, že najhoršia odpoveď je známe klišé, že všetko sa dá napraviť, len musí byť trpezlivá a musí to sama chcieť, život má pred sebou, musí to či hento a potom, po čase...

Moje deti potrebujú okamžité riešenia, s ktorými sa stotožnia a uveria im. Potom dostanú elán a začnú uháňať ony mňa, namiesto toho, aby som ich ja presviedčal, nech pokračujú. Tak som Melise povedal, že ja som bol na tom podobne ako ona. Keďže som iba obyčajný človek, vyučený elektrikár, neviem riešiť zložité veci. Preto som to vyriešil najjednoduchšie, ako som dokázal. Jednoduché riešenia sú aj tak najlepšie, lebo tam niet čo pokaziť.

Melisa bola zvedavá, čo nakoniec vypočítim. Tak som jej to všetko povedal jednou vetou, ktorá sa jej veľmi pozdávala a spôsobila ten prelom. Celý fígel je v tom, že zo svojich najhorších problémov som si urobil najväčšie prednosti.

Tým, že som dvadsať rokov pil, celý problém závislosti som tak dokonale spoznal, že teraz viem komukoľvek pomôcť, aby sa toho problému zbavil tak ako ja. Okrem toho som to o sebe pravdivo všetko zverejnil, kde sa len dalo, a teraz mi vlastne už nemá kto čo vykričať v najneprihodnejšej chvíli. Takže som sa

stal nezraniteľným a konečne mi hovoria pán Schwandtner. Dovtedy som si o sebe myslel, že som bohvieaký majster sveta, a všetci mi hovorili, že som ožratý debil. Je to také jednoduché, že sa to nemôže nepodariť.

Toto sa Melise veľmi páčilo a pýtala sa, ako sa to robí, či je to zložité a koľko to vlastne trvá. Keďže je to až primitívne jednoduché, tak to nemôže byť zložité. Môže to byť dokonca veľmi príjemné, lebo sa bude musieť zbaviť všetkých sračiek, čo má na duši, a neviem si predstaviť masochistu, ktorému by bolo príjemné mať v sebe takú zahnutú dušu. Trvať to nebude dlho, lebo už po prvej dávke humusov odstránených z duše sa dostaví účinok.

Tak sme sa do toho pustili. Vymyslel som to veľmi rafinovane. Postavil som pred Melisu kameru, že sa ideme babrať v jej najtajnejších tajomstvách, a budeme to nakrúcať. Nechápara, načo je potrebná kamera. Tak som jej vysvetlil, že to aj tak bude musieť hocikde rozprávať a tá kamera bude slúžiť ako budúce publikum.

Vzniklo niekoľko kaziet.

Myslím, že aj tá kamera toho mala už plné zuby.

Čo všetko musela zaznamenať!

Špina špinavá, bolesť, smútok, zúfalstvo, plač a iné dobroty sa navíjali na tenké kotúče. Je pravda, že som používal svoj obľúbený trik pri prekonávaní problémov, teda robil som si srandu, no často som kameru jednoducho vypol a povedal som, že nadnes končíme, lebo mi je zle. Melise to však pomáhalo a očividne sa jej polepšilo, ako som predpokladal.

Keď sme definitívne skončili, šokoval som ju druhý raz.

Navrhol som jej, aby sme z toho spravili knihu. Začala sa mi hystericky rehoť do ksichtu – vraj som sa zbláznil. Kto to vraj kedy počul, aby špinavá kurva napísala knihu. Veď ona nevie písať a po toľkých rokoch fetovania a kurvenia všetko už aj tak zabudla.

Mňa takéto argumenty nepresvedčia, a tak som jej povedal, nech nekecá, lebo nevie, či vie písať. Nikdy to ešte neskúšala, ako si môže byť taká istá.

A tak sme sa dohodli, že opíše jednu udalosť. Vybral som nedelňý obed, kde máme oznamovala, že necháva školu a odchádza do Španielska.

Napísala to úžasne. Aspoň mne sa to zdalo. Dal som jej druhú úlohu a to dopadlo zase nad všetky očakávania. Keď toho bolo asi tridsať strán, poslal som to niekoľkým ľuďom, ktorí to dokážu odborne posúdiť, a všetci boli nadšení.

Tak sme takto pokračovali a výsledok je v tejto knihe.

Je to kniha plná bolesti, drog, a špiny, ktorú sme zmyli z Melisinej nešťastnej duše.

Vlado Schwandtner

JA, MELISA

Základnú školu som ukončila úspešne. Nie úspešne, akože som ju nejakým spôsobom došúchala, ale ako úspešná žiačka. Nebol to iba prospech. Aj keď, aby som sa k nemu vrátila, najhoršia známka, akú som dostala za celých osem rokov školskej dochádzky bola dvojka. No dobre, ak nerátam trojku zo zeme-pisu, ktorú som dostala neprávom, lebo vtedy som chýbala pre chorobu, čo moju učiteľku absolútne nezaujímalo. Okrem toho som mala za sebou absolventský koncert v umeleckej základnej škole. Chodila som tam poctivo osem rokov, lebo mama bola vo výbore ZRPŠ.

Hrala som štyri roky na zobcovej flaute a štyri roky na priečnej. V čase, keď sa v našom rodinnom kruhu rozhodovalo, na aký nástroj budem chodiť, brat už chodil na husle. Čakal, kým mu dorastú ruky, aby sa konečne mohol začať učiť hrať na gitare, čo bol jeho vytúžený nástroj.

Ja som chcela hrať na klavíri, ale mojím rodičom sa očividne nechcelo kupovať do bytu také hebedo. Tak ma otec začal presviedčať o tom, že flauta je skvelá. Začal argumentovať tým, ako si budem nosiť klavír do hudobnej, veď bývame v bytovke a do výťahu sa nezmestí, a po schodoch by to bolo asi náročné. Ale taká flauta, to je nástroj! Zabalím si ju do kufríka a môžem si ju odniesť do umeleckej školy, odfúkať si tam pesničku a ísť zas spokojná domov, a nemusím na fúriku tlačiť ten klavír. Mala som vtedy šesť rokov, a tak sa mi to zdalo logické. Takže som sa akože ja rozhodla pre flautu, no v skutočnosti sa pre ňu rozhodli moji rodičia a mňa presvedčili, že je to môj výber.

Hlavne posledné roky umeleckej školy boli fajn. S bratom sme hrávali doma akési „čudné duetá“ v kombinácií flauta – gitara.

Akurát, že každý si hral to svoje, aj keď z rovnakých nôt, ale znelo to inak. Mama nám hovorievala, že nepozná noty, ale hudobný sluch jej vraví, že to asi tak nemá byť. Nato sme my dvaja zvyčajne mykli plecom, a aj tak sme si hrali po svojom ďalej. Rada som chodievala na koncerty z umeleckej školy, väčšinou do Reduty. Je neuveriteľný zážitok, keď vám hrá veľké teleso, zložené z minimálne štyridsiatich hudobníkov. Myslím, že aj najväčšiemu hudobnému ignorantovi by z toho naskočila husia koža. Aj škola organizovala koncerty v mestskej kinosále. Hlavnými účinkujúcimi boli žiaci. Vystupovali sme buď jednotlivo, alebo v zbore. Keď som vystupovala, môj učiteľ na priečnej flaute mal väčšiu trému ako ja. Vždy mi prízvukoval, že si musím dávať pozor na pery, lebo, priznajme si, nemám najideálnejšie ústa na flautu. V strede na hornej pere sa mi robí taký tvar v podobe slzy. Hovorieval: „To sa bude páčiť chlapcom, keď vyrastieš, ale teraz pery poriadne napni, aby si to zahrála dobre.“ Kým som hrala, stál za oponou a držal mi palce. Keď som dohrala, nikdy mi nezabudol povedať, že to bolo dobré, aj keď mi to vždy nevyšlo ako na skúške. Tréma robí svoje. Našťastie sa hráva v sprievode klavíra, a aj keď mi ušiel takt alebo som niečo pokazila, pani učiteľka to vždy zachránila. Dodnes mi je záhadou, ako to robia, lebo ťažko predpokladať, ktoré noty vynechám.

Na týchto koncertoch bol zlatý klinec programu Dixieland. Bola to skupina, ktorú viedol môj prvý učiteľ flauty a môj brat tam hral na basgitare. Hrávali väčšinou džez. Aj keď sa to nepatrí, ľudia vstávali, tlieskali, málokoho to nechalo chladným. Po všelijakých Mozartoch, Bachoch a Beethovenoch to bolo príjemné osvieženie.

Trochu inak to vyzeralo s krúžkami, ktoré som navštevovala, lebo okrem základnej umeleckej školy som chodila ešte na karate. Mávali sme ho dvakrát do týždňa a môj brat to celé ohodnotil asi takto: „Má to dvakrát do týždňa. Prvý raz tam nejde a druhý raz to nenájde.“

Ale asi nemal celkom pravdu, lebo sa pamätám, že som tam dostala kurie oko a dodnes viem po japonsky napočítať do desať. A kde inde by som sa to naučila, keď nie na karate?

Neskoršie som chodila ešte na kone. Myslím tým jazdiť, nie pozeráť sa. Museli sme však najskôr vykydať hnoj, postarať sa o koňa, až potom sme mohli jazdiť. Jazdenie ma bavilo, ale to kydanie veľmi nie. Keď som tam bola viac ako polhodinu, začala som sa dusiť, lebo amoniak z moču nenormálne štípal v nose. Takže tá láska ku koňom mi dlho nevydržala. Vždy ma niečo nadchlo, ale vydržala som tam také dva týždne. Presne takto dopadli všetky moje krúžky. Venovala som sa všetkému – a vlastne ničomu...

Nakoniec ma prijali na elitnú strednú školu v Piešťanoch – na hotelová akadémiu s vyše päťdesiatročnou tradíciou. Dostala som sa tam bez protekcie, aj keď som mamu lámala, nech tam pre istotu hodí nejaký úplatok. Odmietla. Vtedy mi povedala, že ak sa tam nedostanem pre svoje schopnosti a vedomosti, tak tam nepatrím a pôjdem na inú školu. Očividne mi nechcela pomôcť. Dnes som jej za to vďačná, lebo keď človek dosiahne niečo vlastným úsilím, je to na nezaplatenie.

Moja nová škola, kam som mala nastúpiť, bola vzdialená viac ako šesťdesiat kilometrov od môjho bydliska. Znamenalo to, že budem bývať na internáte. Strašne som sa tešila, lebo mať skoro pätnásť rokov a vypadnúť z domu, síce len na týždňovky, ale predsa, bola pre mňa známka dospelosti. Od „dospelosti“ ma však delili ešte dva mesiace prázdnin.

Vtedy som ani náhodou netušila, že tie prázdniny tragicky ovplyvnia celý môj budúci život.

Zohnala som si brigádu v podniku u nás v meste. Niežeby som bola na to finančne odkázaná, to nie. Lenže keď som už mala takú dospelácku náladu, tak som si k tomu pridala aj zodpovednosť, aby som sa natrénovala na budúci život na intráku.

Do Tridsaťtrojky, ako sme všetci volali podnik, kde som mala pracovať, chodili ľudia miestni aj nemiestni. Domáci, aj z okolia. Proste všetci. Najradšej som však mala, keď prišli chalani z nášho sídliska.

Bývala som na sídlisku, ktoré nazývajú Čínsky múr. Myslím si, že to je veľmi výstižné pomenovanie. Mnoho panelákov je postavených vedľa seba a fakt to pripomína Čínsky múr. Naše sídlisko bolo akýmsi stretávacím bodom všetkých detí z panelákov aj z okolitých ulíc. Tvorili sme geto zvané Sokolská street. Geto pozostávalo najmä z chlapcov a baby v ňom mali malé zastúpenie. Okrem pár dievčat, ktoré mali úlohu frajeriek niektorých jednotlivcov. Chodila som tam, pravdaže, aj ja, lebo aj môj brat patrilo do tohto spolku.

Môj prázdninový život sa začal deliť medzi brigádu, geto a čakanie na dovolenku s mamou. Ako inak, luxusnú. S partiou sme chodievali na školák hrať basket alebo sme sa na sídlisku iba tak poflakovali. Chalani chodievali do Tridsaťtrojky, keď som mávala službu, a ja som ich, pravdaže, skoro vždy „zabudla“ zúčtovať.

Do partie začala chodiť sestra jedného z chlapcov, čo nebolo nič nezvyčajné, ibaže mala o sedem rokov viac ako my. Všetci sme tam boli viac-menej rovesníkmi. Rozdiel spočíval v dvoch či troch rokoch hore-dolu, no ona sa vymykala z tohto rámca. Napriek tomu medzi nás úžasne zapadla. Chalani ju obdivo-

vali, že je už naozaj dospelá a vôbec sa tak nespráva. Baby zas preto, aká je v pohode a fajn. Možno to vyznie smiešne, no keď má človek pätnásť a baba, čo má dvadsaťdva, sa s ňou baví ako s rovnocennou, je to neuveriteľný zážitok.

Volala sa Lea. Bola to pekná, sympatická blondína a každý ju mal rád. Všetci ju poznali, vrátane mafie, policajtov, no aj normálnych ľudí, a všetci sa s ňou chceli baviť. Najdôležitejšie však bolo, že bola moja kamoška, a tak ma to posúvalo do inej dimenzie. Zrazu sa chceli všetci baviť aj so mnou. Nevadilo mi, že som vedela, čo bolo príčinou zvýšeného záujmu o mňa. Bolo mi jasné, že je to preto, aby sa dostali k nej. Na dôvodoch nezáleží, no zrazu som bola úžasne dôležitá a to mi dosť imponovalo.

Na jazerách otvorili nový zábavný podnik – Skleník. Skleník preto, lebo všade naokolo boli presklené vitríny. Začali sme tam chodiť aj s Leou a ako inak, sedávali sme pri VIP stole, ak sa to dá tak nazvať.

Za barom robila Klára, ktorá sa prednedávnom vrátila z Nemecka. Lea sa s ňou poznala už predtým, myslím pred Nemeckom. Náramne sa k nám hodila. Boli sme naladené na tú istú vlnovú dĺžku. No ak mám povedať pravdu, Klára bola horšia. Lea poznala majiteľov Skleníka, a tak sme si tam mohli dovoliť omnoho viac ako ostatní. Cez deň sme robili každá vo svojej robote a v noci sme vyvádzali v Skleníku. Najčastejšie sme sa zabávali tak, že sme provokovali ľudí, ktorých potom kvôli nám vyhodili, lebo nás vyhodiť nemohli. Ozaj zábava! Klára bola v týchto veciach špecialista. Pľula do bagiet, tancovala na biliardových stoloch, a ak sa niekomu nepáčilo, že mu naservírovala pivo bez peny, tak mu ho jednoducho vyliala na hlavu a bolo. To bol iba zlomok z našej zloby. Niekedy, teda dosť často, sme sa aj pobili.

Ten večer sa nijako neodlišoval od predchádzajúcich večerov v Skleníku. Klára, ako člen personálu, sa starala o zábavu. Tancovala na bare a kopala do pohárov. Nič nezvyčajné. Viem, niekomu by sa zdalo, že dievčatá by sa takto správať nemali, ale kto už dá na to, čo ľudia povedia. Zrazu Klára vykrikla smerom k nám, a aby sa poistila, že jej venujeme pozornosť, hodila do nás ešte pohár. No ako si ju nevšimnúť! Ukazovala smerom k bráne, ale nič sme nepočuli, lebo hudba hrala viac ako nahlas. Cez hlavný vchod prichádzal akýsi postarší pán, kríval na jednu nohu, alebo aj na obe. Čo ja viem, nedalo sa to dobre rozoznať.

BOBY

„Boby!“ skríkla Lea a rozbehla sa k nemu. Dosť dlho sa objímali a potom dokrivkali k stolu, kde sme sedeli. To isté sa opakovalo s Klárou. Potom ho predstavili aj mne a on si k nám prisadol. Čudesná postavička, ten Bobby. Mal asi päťdesiatpäť rokov, na hlave pár šedivých vlasov, stále sa smial a ukazoval tých päť zubov, čo mu ostalo v ústach. Napriek tomu z neho vyžarovalo niečo, čo človeku nedovolilo odtrhnúť od neho oči. Dozvedela som sa, že akurát vyšiel z basy, kde bol, mimochodom, už asi sedemkrát, a na dosť dlhé pobyty. To vysvetľovalo jeho pokročilý vek. Zásadne rozprával v neurčitkoch. Oznamil nám, že práve rozbieha biznis, na čo Klára hneď reagovala otázkou: „Máš tu niečo?“

Nevedela som si predstaviť, čo sa ukrýva pod pojmom biznis.

Boby sa schuti rozrehotal, odkryl tých päť zubov, postavil sa a ukázal nám, aby sme ho nasledovali. Vyšli sme cez bránu a viedol nás k starému ošúchanému žiguliaku, kde bolo natlačených asi šesť ľudí, ak nie viac.

Postavili sme sa za auto, Bobby siahol do vrečka a podal niečo Kláre. Nato Lea vytiahla peniaze a podávala ich Bobymu, no ten robil drahoty a nechcel si ich zobrať. Lea sa nedala iba tak odbiť a strčila mu ich do vrečka. Ja som tam stála ako magor a vôbec som nevedela, o čo ide, ale ani som nemala nejakú potrebu pýtať sa. Vedela som veľmi dobre, že keď ma do toho zasvätili, tak sa mi neskôršie dostane vysvetlenie.

Napodiv sme sa veľmi rýchlo rozlúčili, no nezamierili sme do Skleníka, ale opačným smerom. Sadli sme si k vode na opustené miesto a Klára začala vyberať cigarety a niečo robiť.

„Už si to niekedy mala?“ opýtala sa ma Lea.

„A čo akože?“ nechápala som.

„Heroín“ doplnila Lea.

Pokrútila som hlavou.

„A chceš?“ opýtala sa Klára.

Lea: „Nedávaj jej to, ty krava, keď to ešte nemala!“

Klára: „Čo, nech si dá, nech vie, čo je život!“

Lea: „Ani ja to nechcem brať každý deň, to si nemôžem dovoliť.“

Klára: „Kto hovorí, že každý deň?“

Lea: „Bude jej zle, hovorím ti, nedávaj jej to!“

Klára: „No a?! Ale potom jej už bude dobre.“

Lea: „Ak sa niečo stane, ja ťa zabijem!“

Klára: „A čo by sa akože malo stať? Tak my tu budeme kaprovať a ona sa na nás bude nechápavo pozerat?“

Lea: „Mne je jedno, nech sa rozhodne ona.“

Klára sa obrátila ku mne: „Tak chceš?“

Pokiaľ ide o drogy, vždy som mala jasné názory. Teda, lepšie povedané, odoberala som časopis Maxisuper a na zadnej strane boli tričká, ktoré sa dali objednať. Jedno tričko nieslo nápis: „Život je len jeden, na drogy preto jebem.“ Keď som k tomu pridala osvetu, ktorú nám robili v škole, tak mi vždy vyšlo jediné: Drogy sú zlé, a tak aj môj postoj bol negatívny, a teda oficiálne správny. No nič z toho ma však nepresvedčilo o tom, že by som to nemala vyskúšať, a tak na Klárinu otázku som odpovedala „Áno“.

Je podivuhodné, ako človek, teda ja, dokáže v mihu zmeniť názor z negatívneho na pozitívny. Už presne neviem, prečo som sa tak rýchlo rozhodla, asi som sa snažila nevybočiť od kamošiek, aby ma neodsúdili, alebo som si myslela, že to je fakt dospelé, alebo proste, keď ony, tak aj ja. Smiešne, viem, ale keď som mala pätnásť, rozmýšľala som presne týmto spôsobom. Navyše kto v tom čase fetoval, bol frajer, aj napriek všetkej negatívnej osвете. To, myslím si, boli vážne dôvody, aby som začala, lebo, ako som už povedala, život pätnásťročnej baby stojí práve na tom.

Klára najskôr upravila cigaretu, potom vytiahla obálky, čo mala od Bobyho, a vtiahla obsah tých obálok do cigarety. Naslinila ju a zapálila. Potiahla si asi dva alebo tri razy a podala ju Lee. Tá spravila to isté. Nasledovala som ja. Chytila som cigaretu, akoby od nej závisel celý svet. Silno som si potiahla a zadržala dym. Klára ma povzbudila, nech si potiahnem ešte raz. Poslúchla som. Mala som v ústach takú horkú chuť, že som sa v momente dogrcala. Lea sa mi dala napíť a znova to išlo zo mňa von.

„A toto má byť všetko?“ nechápala som, čo je na tom také úžasné.

„Musíš si dať viackrát, aby ti bolo dobre!“ ozvala sa Klára ako najväčší odborník.

Párkrát som si ešte potiahla a párkrát som ešte grcala. Myslím, že sa to zopakovalo asi osemkrát. Potom som si ľahla na trávnu a bola som rada, že ma už nenaťahuje. No a musím priznať, že keď si odmyslím to grcanie, ten stav bol náhodou celkom príjemný. Miestami som nevedela, či spím alebo bdiem, a bolo mi tak fajn, že som sa nevládala a ani nechcela postaviť.

Ležali sme tam ako tri mŕtvoly, neviem presne ako dlho, no domov som prišla okolo piatej nadržanom. Ľahla som si a počula, že mama vstáva do roboty. Počkala som, kým aj s otcom odídu, a vstala som. Išla som do kuchyne a otvorila chladničku. Krupicové slíže budú na môj žalúdok to pravé. Naložila som si a donútila som sa to zjesť. Cítila som sa fakt pod psa, ale

zato frajersky. Ešte frajerskejšie som odkráčala späť do postele a v momente som bola tuhá.

Zobudila som sa až na nepríjemný pocit v žalúdku. Najskôr som si myslela, že sa mi sníva, ale keď ma začalo napínať, donútila som sa ísť na záchod. Človeče, to bol naozaj poriadny rachot! Nikdy som nič podobné nevidela, ani keď môj brat tyčkoval opitý cez zábradlie a bolo vidieť pozostatky večere, čo ešte žalúdok nestihol spracovať. Slíže mi v kusoch išli cez nos a cez ústa. Táto masakra trvala tak dlho a bola som z neho taká vyčerpaná, že som zaspala na hajzlovom dekli.

Keby som vtedy vedela, akú významnú úlohu zohrá hajzel aj s deklom v mojom budúcom živote, nebrala by som to tak tragicky. No teraz musím uznať, že tie krupicové slíže neboli na môj žalúdok „to pravé“.

Kým prišla mama z roboty, dala som sa nejako dokopy. Pravdaže, doma som sa nepochválila svojim nočným zážitkom. Načo aj, mamu z takýchto vecí pokojne vynechám. Nejako som tušila, že by ma asi nepochopila, a už vôbec by sa jej to nezдалa taká frajerina ako mne.

Vždy keď som spravila niečo zlé, alebo, naopak, dobré, a mala som z toho zvláštny pocit, spätne som to analyzovala. To by bol aj tento prípad, keby som na to mala čas. Čas analyzovať! Nemala som na to čas, lebo som musela ísť do roboty a pred záverečnou ma už čakala Lea s Klárou. Pomáhali mi robiť uzávierku mojej buksy, aby sme vypadli čím skôr.

Na moje prekvapenie sme nešli do Skleníka, ale na školák blízko sídliska. Cestou som sa dozvedela, že ony už stihli ísť k Bobymu a kúpili ďalší fet. Takisto som sa dozvedela, že obidve už majú „krásnu“ feťacku kariéru za sebou a že každá tú kariéru stopla iným spôsobom. Klára tým, že emigrovala, a Lea asi nemala veľmi na výber, lebo učila v materskej škôlke, a kým deti poobede spali, ona fetovala. Bolo to ozaj nezodpovedné. Teda ak som ten ich výklad správne pochopila.

Na školáku sa opakoval obraz z predchádzajúcej noci. Ak som aj na okamih zaváhala, že by som si nedala, Klára ma veľmi rýchlo presvedčila. „Tu máš a nestrečuj!“ Potom sa schuti zasmiala.

Začala mi vysvetľovať, že to si musím dať viackrát, aby mi bolo fajn. Ak som niečo z toho správne pochopila, tak to, že na tom, či si opäť dám fet, veľmi záleží, akých ľudí mám naokolo. Nemyslela som si, že Klára mi to núti preto, aby som grcala ako lev, ale preto, aby mi bolo fasa ako jej. Veď na to sú kamošky, no nie?

Z dnešného pohľadu sa mi moje vtedajšie uvažovanie zdá strašne detinské, no na ospravedlnenie by mohlo stačiť, že som mala iba pätnásť.

Neviem, koľko presne sme vyfajčili, ale grcali sme všetky tri. Ja, pravdaže, najviac. Prekvapilo ma, že už to nebolo, ako keby som mala pokazený žalúdok a veľké bolesti brucha. Išlo to zo mňa tak ľahko, až sa mi to dokonca páčilo. Vyznie to čudne, ale to grcanie sa stalo naozaj príjemnou záležitosťou. Dokonca sa mi po ňom uľavilo a nasledujúci stav som si mohla vychutnať oveľa lepšie.

Ten stav sa volal kaprovanie. Kaprovanie preto, lebo človek pri tom vyzeral naozaj ako kapor. Otváral a zatváral ústa, len v podstatne pomalších intervaloch, a občas mu tiekli z úst sliny, a občas nie.

Tak to vyzeralo zvonka, ale z vnútra je to neopísateľný pocit. Kto to nezažil, nikdy nepochopí, o čom rozprávam. Hľadám vhodné slová, ktoré by to aspoň trochu priblížili, no mám strach, že také ešte nevymysleli. Skúsím nejaké synonymá. Najlepší, očarujúci, utlmujúci a zároveň fantastický pocit, aký sa nedá navodiť iným spôsobom. Aspoň mne sa to dovtedy nepodarilo dosiahnuť. Ak aj áno, tak jednotlivo, nikdy nie všetky pocity spolu a nie v takej intenzite.